

Eötvös Károly: Utazás a Balaton körül – részlet „A Világ legszebb vidéke” c. fejezetből

Mikor Meszes-Györök irányába értünk, ahol az út északra fordul: a nap már nyugodni készült. Sugarait még teljes erővel ontá az előttünk elterülő tájra, de a sugarak már sárgulni és pirosolni kezdtek. S a pirosuló sugarak fényénél felnyílt előttem egy tájkép, amelyhez hasonlót még lángész nem alkotott. De nem is álmodott.

A szigligeti öböl mosolyog előttem. Legnagyobb öble a Balatonnak. Badacsony félszigetként dől rá a Balatonra. Napkelet felé, ahol megálltam a Meszes-Györöki fokon, egy helyütt Badacsony zárja el a messzelátást. Bal felől nyúlik be a szigligeti öböl messze mélyen, fél mérföldnyi távolságra.

Az öbölre völgy nyílik. A Lesence és Tapolca patakok völgye. Amaz az öböl közepén, emez Szigliget mellett ömlesztí malomhajtó, dalteremtő vizeit a Balatonba. Mögöttem egy fekete hegylanc, föl egyenesen észak felé, Sümeg felé, az uzsai völgy felé. Ez a Feketehegy és Sárkányerdő. Oldala tele falvakkal, a falvak közt csárdák, puszták, tanyaépületek, malmok fehérlelek. E hegylanc a Lesence-völgy és szigligeti öböl napnyugati oldala. Fönt északon a Haláp hegye zárja el a látást. A föld alatti örök tüzek alkották meg ezt a hegyet is. E hegy is kúp, mint testvérei, mintha ez is egyedül állana a síkon. De csúcsa egyenesre van lemetszve, mintha isten keze ollóval nyeste volna egyenesre. Több testvére nincs ezen a vidéken. Egyetlen ikertestvére messze szakadt tőle, a Kemenesaljára. Ez a Ság hegye, de ide most nem látszik.

A Lesence-völgynek és Szigligeti-öbölnek nyugati oldala leírhatatlan. Száz költőnek száz dala se tudja szépségeit elszámolni. Hacsak festő és szobrász nem jön segítségére. És még az se elég. Lélek kell ide, mely érezni tud és rajongani, s minden ízében magyar.

Ott áll Szent György hegye. Néma méltósággal, fenséges nyugalommal. Ez is kúp. Ez is tűzhányó volt millió év előtt. Hatalmas vállain duzzadnak az izmok. Minden izomduzzadás óriási sziklagombolyag. Az egész hegy mégis kerek, valami csodálatos szerszámmal simára, gömbölyűre faragta az alkotás. Nem is hegy ez, hanem dombormű. Két élő testvére van. Az egyik itt előttem, a Badacsony, a másik fönt Veszprém megye nyugati síkján a Somlyó. A három testvér közül melyik a legszebb, ki tudná azt megmondani?

Szent György hegyén kisdud falvak. Valamennyinek idelátszik tornya, minden toronynak hozzám bűg el esti harangszava. Harminchat falunak harangszavát hozza el hozzám a mély csöndben a lengedező keleti szellő. Áhítat, fohász, imádság lepi meg a lelket. A lány szerelmének dala is gyönyör. Hozzám isten szerelmének dala zeng a harangok szavában. Ahol állok: Szent György hegye elzárja előlem Csobánc várának és Hegyesd várának omladékait, de a harangok szavában s a nyugvó nap visszavert fényében én azokat is érzem.

Előttem Szigliget erdős csúcsai. Kisdud csúcsok. De egyik fölött ott áll a régi vár romja, tört falak, omló tornyok, zártlan folyosók tömkelege. Úgy áll ott a várrom, mint öreg király fején korhadt koronája. Ajtónak, ablaknak nyílásán áttör a nap fénye, s az a fény a távolból mintha drágaköve volna a koronának.

...

Szigliget mögött a gulácsi és tóti hegycsúcsokon rezeg még az esti napsugár. Puszták, kopárak, legelőnek is soványak, se szőlő, se erdő, se hajlék oldalukon. De alkatuk csodálatos; egészen olyan, mint az egyiptomi piramisé. Kotlóstyúk mellett csirkéi: úgy állnak az öreg Badacsony mellett ez ifjú sziklakúpok.

Fönt a magasban északkelet felé a veszprémi Bakony sötét erdős ormai zárják be a messzelátás határait. De Badacsony mellett továbbsziklik szemünk, s eljut Tihanynak kék vonaláig, s keletről és délről Somogy megye száz falutornya fordítja felénk mosolygó fehér arcát. A boglári és fonyódi halmokon egy pillanatig se tud megállni többé tekintetünk. Mit keressünk ott ezentúl, ha már előttünk áll Badacsony vidékének tündérországa?

Sohasem felejtem el azt a pillanatot, amikor én ezt a tündérországot először megláttam.

A győri majornál még csak a Balaton ezüstös arca állt előttem. A majorbeli kutyák ráncok, s duhajkodó ugatással ijesztgettek. Elkísértek majd egy dűlőföldnyire. Kőhajigálással ingereltem őket, hogy minél tovább kísérjenek. Sejtelmem se volt arról, minő szépségek tárulnak elém. Alig vettem észre az útnak északra hajlását. Egyszerre előrenéztek, s egész végtelenségében előttem áll a csodálatos szépségek gyűjteménye.

Mi ez?

Megálltam, mintha lábam gyökeret vert volna. Valami önkénytelen kiáltás jött ajakamra. Azután néztem, néztem, mereven néztem. Lelkemet bámulás, gyönyör, ihlet, kimondhatatlan érzés ragadta el. Sohase álmodtam ilyen szépséget. Sohase láttam, sohase hallottam, sohase olvastam ehhez hasonló tüneményt.

Kúpok fénylő orommal, szőlőhegyek zölden ragyogva, erdők fekete foltjai, zöld mezők, arany vetések, száz falu, ezer hegyi hajlék, csárdák, malmok, útszéli sorfák, patakok, csatornák, magas bércek, fehér házak, korhadt és mégis fényes várromok, Szentgyörgynek és Badacsonynak komoly fensége, s az a Balaton mintha rám nevetne, s az a nádas mintha nekem súgna-búgna, s a látásnak messze határán égnek, földnek, Bakonynak, Tihanynak, tengervíznek édes ölelkezése, bizalmas összehajlása, s mindez egymást kerülve, váltogatva, kergetve, egymással összejátszva s a hátam mögött nyugvó nap arany sugarával ragyogón fölékesítve: íme, ez a kép rohanta meg lelkemet. A jelennek minden élettünete, sok százados múltnak minden árnya, természetnek őssalkotásai, emberkéznek apró szép dolgai együtt, egymás mellett. Van-e még ily ragyogó foltja több a kerek világnak?